

Arrest

nr. 324 200 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2024 met referthenummer 123498.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens de binnenkomststempel in zijn paspoort betreedt verzoeker op 3 mei 2022 het Schengen-grondgebied.

1.2. Verzoeker dient op 21 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming. Op 26 april 2023 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek kennelijk ongegrond.

1.3. Op 23 oktober 2023 wordt in hoofde van verzoeker beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar.

1.4. Op 27 oktober 2023 deelt de eerste substituut-procureur des Konings van het parket Oost-Vlaanderen mee een bezwaar te hebben tegen een gedwongen verwijdering van verzoeker en de onderzoeksrechter zijn aanwezigheid noodzakelijk acht in het kader van een strafrechtelijk onderzoek. Verzoeker wordt op 30 oktober 2023 vrijgelaten.

1.5. Op 17 november 2023 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 26 februari 2024 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek niet-ontvankelijk.

1.6. Bij arrest nr. 302 323 van 27 februari 2024 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissingen van 23 oktober 2023.

1.7. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 21 juni 2024 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 5 jaar, uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorlopige hechtenis, dit voor op 11 augustus 2023 gepleegde feiten van gebruiksdiefstal met geweld of bedreiging en andere verzwarende omstandigheden en poging tot diefstal onder verzwarende omstandigheden.

1.8. Eind augustus 2024 bevalt verzoekers vriendin, die de Kosovaarse nationaliteit heeft en een onbeperkt verblijf in België geniet, van een zoontje.

1.9. Bij arrest nr. 314 556 van 10 oktober 2024 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

1.10. Op 23 oktober 2024 wordt beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit bevel wordt hem ter kennis gebracht bij aangetekende zending van 24 oktober 2024.

1.11. Bij schrijven van 14 oktober 2024 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.12. Op 12 november 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor 8 jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Lanaken/Maasmechelen op 12.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [N.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verklaart sinds mei 2022 in België te verblijven. Hij is niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 21.06.2024 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 14 maanden gevangenis met uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de gevangenisstraf voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis door de rechtbank van Gent voor diefstal met geweld of bedreiging/door twee of meer personen/met gebruik of vertoon van wapens/met braak-inklimming-valse sleutels.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.10.2023.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.10.2022 werd bij beslissing van 26.04.2024 als ongegrond beschouwd. Een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend op 17.11.2023 werd bij beslissing van 26.02.2024 als niet-ontvankelijk verklaard. Betrokkene diende tegen deze beslissing op 11.03.2024 een verzoekschrift tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV). Dit beroep werd door RvV verworpen op 10.10.2024.

Betrokkene diende op 14.10.2024 een verzoekschrift in inhoudende vraag tot machtiging voor een verblijf van meer dan 3 maanden (art. 9 bis) te Maasmechelen. Deze aanvraag zal behandeld worden tijdens het verblijf van betrokkene in het gesloten centrum te Merksplas, vooraleer betrokkene zal verwijderd worden.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in het Rijk, dewelke verblijfsrecht heeft in België. Hij verklaart dat hij voor haar in mei 2022 naar België is gekomen. Doch werd er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene heeft ook een zoon in België dewelke in 2024 geboren is te Genk. Verder verklaart betrokkene bij zijn partner en schoonmoeder te wonen dewelke ook verblijfsrecht heeft in België. Bovendien het feit dat de partner, schoonmoeder en zoon van betrokkene in België verblijven en verblijfsrecht hebben, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw en zijn zoon niet kunnen gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Servië. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

De betrokkene en zijn partner zijn volwassen personen, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kunnen opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene familie, vrienden en kennissen zou hebben in het land van herkomst. Zijn familie kan hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie in zijn land van herkomst. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

In het administratief dossier vinden we een geboorteakte van zijn zoon waar betrokkene op staat als vader, beide ouders lieten deze geboorteakte opmaken te Genk op 13.09.2024. Te dezen heeft betrokkene de

Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Op 21.06.2024 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 14 maanden gevangenis met uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de gevangenisstraf voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis door de rechtbank van Gent voor diefstal met geweld of bedreiging/door twee of meer personen/met gebruik of vertoon van wapens/met braak-inklimming-valse sleutels.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2023 dat hem betekend werd op 23.10.2023. Verder heeft betrokkene ook geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2024 dat hem betekend werd op 28.10.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.10.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.10.2022 werd bij beslissing van 26.04.2024 als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 17.11.2023 werd bij beslissing van 26.02.2024 als niet-ontvankelijk verklaard. Betrokkene diende tegen deze beslissing op 11.03.2024 een verzoekschrift tot schorsing in bij RvV. Dit beroep werd door RvV verworpen op 10.10.2024.

Betrokkene diende op 14.10.2024 een verzoekschrift in inhoudende vraag tot machtiging voor een verblijf van meer dan 3 maanden (art. 9 bis) te Maasmechelen. Deze aanvraag zal behandeld worden tijdens het verblijf van betrokkene in het gesloten centrum te Merksplas, vooraleer betrokkene zal verwijderd worden.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 21.06.2024 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 14 maanden gevangenis met uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de gevangenisstraf voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis door de rechtbank van Gent voor diefstal met geweld of bedreiging/door twee of meer personen/met gebruik of vertoon van wapens/met braak-inklimming-valse sleutels.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaarde volgens het administratief dossier eerst dat hij niet terugkeerde omdat zijn vrouw zwanger was en omdat hij vreest dat ze wraak zullen nemen in Servië omdat zijn paternale oom iemand zou gedood hebben in een gevecht. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 17.11.2023. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Op 12.11.2024 verklaart betrokkene aan PZ Lanaken/Maasmechelen dat hij niet terugkeerde naar Servië omdat zijn vrouw in België is en ze een kindje hebben dat geboren is op 26.08.2024. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf.

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Lanaken/Maasmechelen op 12.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [N.]

geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 8 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- ☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2023 dat hem betekend werd op 23.10.2023. Verder heeft betrokkene ook geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.10.2024 dat hem betekend werd op 28.10.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 21.06.2024 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 14 maanden gevangenis met uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de gevangenisstraf voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis door de rechtbank van Gent voor diefstal met geweld of bedreiging/door twee of meer personen/met gebruik of vertoon van wapens/met braak-inklimming-valse sleutels/poging tot huisdiefstal.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in het Rijk, dewelke verblijfsrecht heeft in België. Hij verklaart dat hij voor haar in mei 2022 naar België is gekomen. Doch werd er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene heeft ook een zoon in België dewelke in 2024 geboren is te Genk. Verder verklaart betrokkene bij zijn partner en schoonmoeder te wonen dewelke ook verblijfsrecht heeft in België. Bovendien het feit dat de partner, schoonmoeder en zoon van betrokkene in België verblijven en verblijfsrecht hebben, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw en zijn zoon niet kunnen gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Servië. Zowel betrokkene als Mevrouw

wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De partner van betrokkene kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en samen met het kind met hem contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene familie, vrienden en kennissen zou hebben in het land van herkomst. Zijn familie kan hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie in zijn land van herkomst. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

In het administratief dossier vinden we een geboorteakte van zijn zoon waar betrokkene op staat als vader, beide ouders lieten deze geboorteakte opmaken te Genk op 13.09.2024. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

1.13. Verzoeker wordt op 15 januari 2025 verwijderd naar zijn land van herkomst Servië.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet vooreerst worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Alleszins is verzoeker ook niet langer opgesloten.

2.2. De kwestie van het belang bij het beroep is van openbare orde en de Raad moet hierover desnoods ambtshalve waken.

Het is niet betwist dat verzoeker intussen werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

De beslissing tot terugleiding naar de grens werd dus uitgevoerd en verzoeker heeft geen actueel belang meer bij het beroep voor zover het is gericht tegen dit onderdeel van de eerste bestreden akte.

Al werd ook de bevelscomponent van de eerste bestreden akte hiermee uitgevoerd, kan verder toch worden aanvaard dat verzoeker het belang bij het beroep gericht tegen deze component behoudt. Immers, als dit bevel is behept met een gebrek, leidt dit automatisch tot de nietigverklaring van de tweede bestreden akte, het inreisverbod. Het inreisverbod gaat immers gepaard met dit bevel en is er onlosmakelijk mee verbonden. De Raad dient bijgevolg de middelen te onderzoeken die zijn gericht tegen de bevelscomponent van de eerste bestreden akte.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Het Bevel om het grondgebied te verlaten

De beslissing waartegen beroep is oa. gemotiveerd als volgt

"betrokkene verklaart een partner te hebben in het Rijk, dewelke verblijfsrecht heeft in België.

Hij verklaart dat hij voor haar in mei 2022 naar België is gekomen, doch er werd geen enkele aanvraag gezinshereniging of regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid"

Dit laatste klopt uiteraard niet, nu in dezelfde beslissing, waartegen huidig beroep, duidelijk wordt gesteld dat verzoeker een aanvraag regularisatie op basis van art 9bis indiende op 14/10/2024.

De beslissing waartegen beroep bevat tegenstrijdigheden en is derhalve niet met de nodige zorgvuldigheid genomen. Dit middel is gegrond.

Daarbij is verzoeker de vader van een minderjarig kindje, [M.A.], geboren op [xx/xx/2024].

Het is in het Hoger Belang van minderjarige kinderen dat zij een evenwichtige relatie kunnen uitbouwen met de beide ouders.

Ook DVZ zou zich moeten houden aan deze zelfde algemeen gangbare invulling van het begrip "Hoger Belang van het Kind" en derhalve bij het nemen van beslissingen moeten respecteren dat kinderen een evenwichtige relatie moeten kunnen uitbouwen met de beide ouders door geen beslissingen te nemen die deze relatievorming in de weg staan; zoals in casu.

DVZ moet zich steunen op een correcte feiten- en rechtsvinding. Door dit niet te doen gaat zij onzorgvuldig te werk.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing verhindert of bemoeilijkt het gezinsleven met de partner en met het kind van verzoeker. De bestreden beslissing grijpt diep in, in de relatie van verzoeker met zijn partner en kind, omdat verzoeker onmiskenbaar zal gescheiden worden van zijn partner en kind.

De inmenging is buiten elke proportie, nu zij meer emotionele schade toebrengt aan verzoeker en diens kind dan het voordeel dat de Belgische Staat beoogt met de verwijdering van verzoeker van het grondgebied. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Verzoeker en zijn kinderen hebben recht op persoonlijk contact. Zij mogen niet van elkaar gescheiden worden. Er zijn fundamentele familiale banden in België, die het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, beletten.

Het kindje van verzoeker is nog erg klein, geboren op [xx/xx/2024]. In deze levensfase dient het kind zich veilig te kunnen hechten aan de personen, die instaan voor zijn opvoeding; zijn beide ouders

Onveilige hechting, geeft aanleiding tot hechtingsstoornissen waarvan de nadelige gevolgen op het verdere leven van het kind niet te voorzien zijn; oa de ontwikkeling van psychische stoornissen. (zoals oa. Border-line)

Eventuele afstandscontacten (skype - telefoon) hebben geen betekenis voor baby's, die de nabijheid van een persoon moeten kunnen aanvoelen.

Art 8 EVRM en de bepalingen van het IVRK, die het belang van het kind beschermen, worden in casu geschonden.

Een gedwongen scheiding van de ouders en hun minderjarige kinderen (art 8 EVRM) druist in tegen de basisprincipes van ons rechtsverkeer en geeft aanleiding tot schending van art 3 EVRM; mn de menonwaardige vernederde behandeling.

Een gedwongen scheiding tussen ouder en kind, kan enkel in uitzonderlijke omstandigheden verantwoord worden indien dit absoluut noodzakelijk is in het belang van het kind; bv indien de ouder zich misdroeg tav. zijn kind en geen veiligheid biedt aan het kind.

Art 3 en 8 EVRM worden geschonden in de beslissing waartegen huidig beroep.

De beslissing is verder gemotiveerd als volgt

"Uit de bepalingen van het tweede lid van art 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezins — en privéleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt ..."

Verzoeker heeft inderdaad een strafrechtelijke veroordeling opgelopen. Op 21/06/2024 werd hij door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden, met uitstel voor 5 jaar, uitgezonderd de ondergane voorhechtenis.

Verzoeker werd aldus veroordeeld voor de strafbare feiten die hij pleegde.

Het betreft eenmalige feiten, die zich niet meer zullen herhalen.

Op basis van een eenmalige veroordeling kan men inderdaad niet uitmaken of er een gevaar voor recidive bestaat, zodat niet kan uitgemaakt worden of verzoeker in de toekomst nog een gevaar zal vormen voor Openbare Orde.

Dit gevaar voor de Openbare Orde moet inderdaad actueel en nog reëel zijn.

Inmiddels en zeker sedert de geboorte van zijn kind, zijn de levensomstandigheden van verzoeker grondig gewijzigd en wenst hij zijn verantwoordelijkheid voor zijn gezin op te nemen.

Ivm. de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, is de beslissing gemotiveerd als volgt

“- er bestaat een risico op onderduiken

- Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wenst te houden

- betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod”

Op basis van de veroordeling van de correctionele rechtbank van Gent dd. 21/06/2024, wordt geoordeeld dat verzoeker een gevaar betekent voor de Openbare Orde .

Verzoeker heeft weliswaar de Openbare Orde geschonden door zich schuldig te maken aan de strafbare feiten waarvoor hij veroordeeld werd, doch zoals hierboven gezegd, is recidive uitgesloten en kan men nog moeilijk voorhouden dat verzoeker nog steeds een gevaar voor de Openbare Orde is .

De uitvaardiging van het bevel en een inreisverbod, is slechts facultatief . Belangenafweging, waarbij ook rekening wordt gehouden met art. 8 EVRM is noodzakelijk.

Er bestaat in casu een grote disproportie tussen de schade die toegebracht wordt niet alleen aan verzoeker maar wel in de eerste plaats aan zijn partner en kindje, geboren in 2024 voor wie een relatie met de beide ouders noodzakelijk is om uit te groeien tot evenwichtige volwassene aan de ene kant EN aan de andere kant het voordeel dat onze Belgische Openbare Orde verkrijgt door de verwijdering van verzoeker van het grondgebied nu het recidivegevaar uitgesloten is, minstens niet met grote zekerheid kan voorspeld worden, gelet op de gewijzigde leefomstandigheden van verzoeker .

De partner van verzoeker en haar familieleden hebben een duurzaam verblijfsrecht voor België. Zij kan niet gedwongen worden om het grondgebied te verlaten dan wel om gescheiden te worden van haar overige familieleden, die allen verblijfsrecht hebben in België en met wie zij samenwoont en aldus een kerngezin vormt.

Dit zou als gevolg, ook een inbreuk betekenen op art 8 IVRM.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Er is casu geen gevaar voor onderduiking.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaatsen meegedeeld en gepoogd om zijn situatie te regulariseren; oa verwijst hij naar de 2 aanvragen tot internationale bescherming en de eerder recente aanvraag tot regularisatie dd 14/10/2024.

In de beslissing waartegen huidig beroep, komt DVZ dan ook op onredelijke wijze en onzorgvuldige wijze tot de beslissing dat er gevaar op onderduiken zou bestaan. Dit strookt niet met de bewezen realiteit.

[...] Het inreisverbod van 8 jaar

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt :

De beslissing tot verwijdering van 12/11/2024 gaat gepaard met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd

Om volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 8 jaar.

Omdat de onderdaan van een derde land een gevaar vormt voor de Openbare orde

Verzoeker werd inderdaad door de correctioneel rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 5 jaar, behoudens de voorhechtenis .

Verzoeker beseft goed dat hij deze feiten niet had mogen plegen en hij toont schuldinzicht, vandaar ook de veroordeling met uitstel. Er wordt daarom toch ongemerkt dat het onmogelijk is om op basis van 1 veroordeling te besluiten tot het bestaan van recidivegevaar . Het gevaar voor de Openbare Orde moet in hoofdte van verzoeker nog actueel zijn op het moment dat de beslissing tot inreisverbod genomen wordt.

Inmiddels hebben zich ingrijpende wijzigingen voorgedaan in het leven van verzoeker. Hij vormt een kerngezin met zijn partner en samen hebben zij een kind, geboren op 26/08/2024.

Verzoeker wenst te verantwoordelijkheid voor zijn gezin op te nemen.

Hij beroept zich art 8 EVRM

In casu dient men ook rekening te houden met het Hoger Belang van het kind van verzoeker dat geboren werd op 26/08/2024.

Dit kind heeft beide ouders nodig om te kunnen opgroeien.

Een inreisverbod voor verzoeker van 8 jaar, houdt in dat het kind geen band kan uitbouwen met zijn vader met alle risico's vandien op een hechtingsstoornis en latere psychische aandoeningen, als gevolg. Het kind van verzoeker is nog zeer jong en in een levensfase waarin het zich dient te kunnen hechten aan de personen, die een rol opnemen in zijn leven. Ook een tijdelijke scheiding is in deze levensfase niet aan de orde gelet op het zekere gevaar voor blijvende hechtingsstoornis.

Men kan in casu zomaar niet stellen dat verzoeker en zijn gezin elders een leven kunnen uitbouwen

De partner van verzoeker heeft een duurzaam verblijf in België en woont samen met andere familieleden. Zij vormen allen een groot - kerngezin, beschermd door art 8 EVRM.

Minstens de duur, 8 jaar, van het opgelegde inreisverbod is buiten elke proportie.

Zoals aangehaald gaat het hier om een eenmalige strafrechtelijke veroordeling tot een straf van 14 maanden met "uitstel".

Dit houdt in dat de rechter van oordeel is dat aan verzoeker een kans kan gegeven worden, gebaseerd aan op alle elementen van het dossier, mn. ook de inschatting van het risico op recidivegevaar.

Algemene beschouwing ivm de toepassing van art 8 EVRM en het Hoger Belang van het Kind

Art 8 EVRM luidt als volgt :

"een ieder heeft recht op respect voor zijn privé Leven; zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie"

De gemachtigde heeft in casu in de beide beslissingen — zowel het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod — nagelaten om een correcte belangenafweging te maken, waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van de zaak ; mn ook het Hoger Belang van het Kind, waarbij echt rekening wordt gehouden met de fundamentele noden van een kind; mn het opgroeien in een gezin met beide ouders .

Dit recht op eerbiediging van het privé-leven dat in art 8 EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art 8.2 EVRM. Doch in zoverre deze situatie actueel en nog reëel is.

Omdat in de bestreden beslissingen, waartegen huidig beroep, nagelaten werd om al de nodige elementen , die wel degelijk gekend waren of waarvan men kennis had kunnen hebben, op te nemen in de belangenafweging en dit op een fundamenteel onderbouwde en aan de realiteit beantwoorde wijze, kon men niet tot redelijke besluiten komen of de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod van 8 jaar, in casu niet strijdig zouden kunnen zijn (blijken te zijn) met art 8 EVRM .

Dat ook het Europese Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet uitgevoerd worden (zaken Boulatif, Uner, Mas lov)

Dat niet blijkt uit de beslissingen dat deze belangenafweging op empirisch en wetenschappelijke basis werd uitgevoerd.

Dat in de bestreden beslissingen minstens zou moeten aangegeven worden, waarop men zich steunt om bepaalde begrippen zoals " Het Hoger Belang van Kind " een bepaalde inhoud te geven. Dat deze inhoud inderdaad zou moeten beantwoorden aan wat objectief — wetenschappelijk bewezen, belangrijk is voor het kind. Dat elke afwijking hiervan niet strookt met een juiste begripsinvulling van " Het Hoger Belang van het Kind"

Dat DVZ hiervan in elke beslissing die kinderen aangaan , haar bronnen (wetenschappelijke bronnen over de ontwikkeling van kinderen) zou moeten meedelen; zodat de beslissing van DVZ ook met kennis van zaken kan beoordeeld worden.

Dat men op basis van willekeurige ofwel bij de DVZ gangbare begripsinvullingen van " Het Hoger Belang van het Kind " waarvan niet wordt aangetoond dat ze wetenschappelijk onderbouwd zijn, niet kan komen tot een juist onderbouwde belangenafweging."

3.2. Onderzoek van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan het is gegeven. Verzoeker wordt zo allereerst bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt ook telkens gemotiveerd welke feitelijke vaststellingen hebben geleid tot de toepassing van deze bepalingen. Zo wordt allereerst geduid dat verzoeker in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel (1°). Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (3°), waarbij verweerder ook nader toelicht hoe hij tot deze vaststelling komt. Daarna wordt uiteengezet dat verzoeker een hem op 23 oktober 2023 betekend inreisverbod voor 3 jaar naar zich neerlegde (12°) en dat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf wordt geweigerd, waarbij wordt verwezen naar de negatieve afsluiting van zijn beide verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens wordt ook uitdrukkelijk gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder waarom verzoekers gezinsleven met zijn partner en hun gezamenlijke kind geboren in 2024 en het hoger belang van dit kind de genomen verwijderingsbeslissing niet in de weg staat. Ook wordt vastgesteld dat verzoeker niet aangeeft medische problemen te hebben. Verweerder legt uit

waarom volgens hem een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst, Servië, niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Ten slotte heeft verweerder gemotiveerd dat verzoeker geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, met name omwille van een risico op onderduiken en omdat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook dit wordt telkens gemotiveerd.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden bevel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De inhoudelijke kritiek die verzoeker ontwikkelt tegen het bestreden bevel wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in licht van de relevante wettelijke bepalingen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.3. De afgifte van het bestreden bevel steunt op 4 verschillende rechtsgronden, die elk op zich dit bevel reeds kunnen dragen.

Een eerste rechtsgrond van het bestreden bevel betreft artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat hem bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten op deze rechtsgrond, met name omdat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel. Nu dit dragende motief voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten overeind blijft, is er geen noodzaak om in te gaan op de overige drie rechtsgronden voor de afgifte van dit bevel.

3.2.4. Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is verder gebaseerd op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en de vaststellingen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken en hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er blijkt echter niet dat verzoeker in de actuele omstandigheden nog een voldoende belang heeft bij het aanvechten van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Nu hij intussen is verwijderd van het Belgische grondgebied blijkt niet dat een eventuele vernietiging van de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek verzoeker nog een concreet voordeel kan opleveren. In dit verband wijst de Raad er ook op dat het inreisverbod waarmee het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat weliswaar aangeeft te steunen op deze afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, maar dit verbod ook reeds aangeeft te steunen op de vaststelling dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Deze laatste vaststelling, die niet wordt betwist, maakt reeds een voldoende grond uit voor het opleggen van het bestreden inreisverbod, ongeacht of de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek al dan niet wettig is. De Raad

acht het dus niet noodzakelijk om nog in te gaan op verzoekers kritiek op de motieven inzake de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.2.5. Verzoeker betwist hoofdzakelijk de beoordeling in het bestreden bevel inzake zijn gezinsleven met zijn partner en kind in België. Deze kritiek wordt mede onderzocht in het licht van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn partner en hun gezamenlijk kind geboren in 2024. Er blijkt niet dat het bestaan van dit gezinsleven, of het beschermenswaardig karakter ervan, op zich in twijfel wordt getrokken in het bestreden bevel. Ook de Raad ziet hiertoe geen enkele reden.

Op lezing van het bestreden bevel blijkt verder dat dit gezinsleven in rekening is gebracht en een beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werden doorgevoerd. Verweerder is van oordeel dat de gezinsbelangen in de belangenafweging niet opwegen tegen het algemene belang, dat is gebaat bij een strikte toepassing van de verblijfsreglementering en de bescherming van de openbare orde. In dit verband motiveert hij als volgt:

“Betrokkene verklaart een partner te hebben in het Rijk, dewelke verblijfsrecht heeft in België. Hij verklaart dat hij voor haar in mei 2022 naar België is gekomen. Doch werd er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene heeft ook een zoon in België dewelke in 2024 geboren is te Genk. Verder verklaart betrokkene bij zijn partner en schoonmoeder te wonen dewelke ook verblijfsrecht heeft in België. Bovendien het feit dat de partner, schoonmoeder en zoon van betrokkene in België verblijven en verblijfsrecht hebben, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw en zijn zoon niet kunnen gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Servië. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

De betrokkene en zijn partner zijn volwassen personen, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kunnen opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene familie, vrienden en kennissen zou hebben in het land van herkomst. Zijn familie kan hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie in zijn land van herkomst. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

In het administratief dossier vinden we een geboorteakte van zijn zoon waar betrokkene op staat als vader, beide ouders lieten deze geboorteakte opmaken te Genk op [xx.xx.2024]. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. Wat de tijdelijke scheiding van het gezin betreft met het oog op het herstel van het verblijf in het land van herkomst, kan gesteld worden dat deze tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel voor het gezinsleven van de betrokkene inhoudt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RvV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90)."

Verzoeker wijst allereerst op de criteria die het EHRM heeft ontwikkeld in zijn arresten Boultif en Üner van 2 augustus 2001 en 18 oktober 2006 voor het doorvoeren van een evenwichtige belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt echter op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn situatie gelijkend is aan de situatie die voorlag in de voormelde rechtspraak van het EHRM. In deze rechtspraak betrof het zo gevallen van gevestigde vreemdelingen, al dan niet sinds de kindertijd. De situatie van verzoeker daarentegen, is deze van een vreemdeling van wie niet blijkt dat deze op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. Het betreft bijgevolg duidelijk van elkaar te onderscheiden situaties, waardoor niet blijkt dat verzoeker zonder meer kan stellen dat de in deze rechtspraak aangehaalde criteria automatisch ook van toepassing zijn in zijn situatie (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105: *"As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country [...] are not the same, the criteria developed in the Court's case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant."*).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat bijgevolg over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat, in situaties die

betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een evenwichtige belangenafweging is vereist tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds, waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Zoals reeds werd aangegeven, blijkt uit de motieven van het bestreden bevel een concrete belangenafweging inzake verzoekers gezinsleven en de belangen van zijn kind en het algemeen belang. Het komt verzoeker toe het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan aan te tonen.

Verzoeker betwist allereerst de volgende motivering: *“Betrokkene verklaart een partner te hebben in het Rijk, dewelke verblijfsrecht heeft in België. Hij verklaart dat hij voor haar in mei 2022 naar België is gekomen. Doch werd er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.”* Deze motivering is volgens hem strijdig met de verdere motivering in het bevel dat hij op 14 oktober 2024 een aanvraag om verblijfsmachtiging deed op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus is hij van mening dat dit motief op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

In dit verband treedt de Raad echter het standpunt van verweerder in de nota bij dat de zinsnede dat *“er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie [werd] ingediend bij de bevoegde overheid”* slechts betrekking heeft op verzoekers verklaring dat hij in mei 2022 naar België is gekomen om zich te vestigen bij zijn vriendin. Hiermee heeft verweerder dus enkel bedoeld dat verzoeker ten tijde van zijn komst naar België in mei 2022 om zich bij zijn vriendin te voegen op geen enkel ogenblik enige verblijfsaanvraag heeft gericht tot de Belgische overheid, en dus nooit de toelating kreeg om zich bij zijn vriendin te vestigen. Verzoeker weerlegt dit motief niet.

Verweerder grijpt deze laatste vaststelling bovendien aan om vast te stellen dat het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een illegaal dan wel precair verblijf van verzoeker in België, waarbij noch hij noch zijn partner enige rechtmatige verwachting konden hebben dat zij in dit land een gezinsleven konden uitbouwen. Zoals verzoeker evenmin betwist, werd hem trouwens op 23 oktober 2023 reeds een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Verweerder wijst er aldus correct op dat de Belgische staat voor een voldongen feit wordt geplaatst, waar verzoeker en zijn partner een gezinsleven uitbouwden in België waarbij tijdens verzoekers precaire verblijf bovendien een kind werd verwekt, zonder dat verzoeker eerst de nodige toelating heeft gevraagd voor een dergelijk verblijf. Zoals dit blijkt uit de aangehaalde rechtspraak, kan in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

Verweerder betreft in zijn belangenafweging verder de vaststelling dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden en benadrukt dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen verzoeker die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels. Het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde weegt volgens verweerder zwaarder door dan zijn gezinsbelangen. In dit verband stelt hij ook dat verzoeker niet aantoont dat het gezinsleven enkel mogelijk is België en het niet mogelijk zou zijn om het gezinsleven te beleven in zijn land van herkomst, al geeft hij aan dat de partner er ook steeds voor kan kiezen verder in België verblijven met haar kind waarbij de contacten met verzoeker via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke bezoeken in zijn land van herkomst verder vorm kunnen worden gegeven. Verweerder benadrukt in dit verband nog dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker familie, vrienden en kennissen heeft in het land van herkomst en zijn familie hem kan ondersteunen bij zijn re-integratie. Hij benadrukt verder dat het belang van het kind weliswaar een primordiaal karakter heeft, maar daarom nog geen absoluut karakter. De bijzondere plaats die het belang van het kind inneemt maakt het zo niet onmogelijk om eveneens andere belangen in rekening te brengen.

In antwoord op deze beoordeling voert verzoeker aan dat het hoger belang van zijn minderjarig kind vereist dat het een evenwichtige relatie kan uitbouwen met de beide ouders. Het bestreden bevel staat deze relatievorming volgens hem in de weg en verhindert of bemoeilijkt het gezinsleven met zijn partner en hun kind. Hij stelt onmiskenbaar te zullen worden gescheiden van zijn partner en hun kind. Een dergelijke inmenging in het gezinsleven is volgens hem buiten proportie, gelet op de emotionele schade die dit toebrengt aan hem en zijn kind. Hij benadrukt nog het recht op persoonlijk contact en de jonge leeftijd van zijn kind, geboren in 2024. Hij betoogt dat in deze levensfase het kind zich veilig moet kunnen hechten aan de personen die instaan voor zijn opvoeding, in casu de beide ouders, en wijst op de mogelijke gevolgen in geval van *‘onveilige hechting’*. Nog wijst hij op het ontoereikend karakter van contacten op afstand in het geval van baby's. Een gedwongen scheiden van een ouder van zijn kind kan volgens hem slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden verantwoord. Dergelijke omstandigheden liggen volgens hem niet voor.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij als gevolg van het bestreden bevel gedwongen wordt gescheiden van zijn partner en kind gaat hij er echter al te gemakkelijk aan voorbij dat in dit bevel wordt vastgesteld dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk is. Verweerder ziet geen noemenswaardige hinderpalen opdat het gezinsleven in verzoekers land van herkomst wordt verdergezet. In dit geval betekent het bestreden bevel hooguit een tijdelijke scheiding van zijn gezin, in afwachting van gezins-hereniging in verzoekers land van herkomst. Verzoeker beperkt er zich in dit verband toe te stellen dat zijn partner en haar familieleden een duurzaam verblijfsrecht hebben in België, dat zijn partner niet kan worden gedwongen om België te verlaten en dat zij evenmin kan worden gescheiden van haar familieleden in België die allen verblijfsrecht hebben en met wie zij samenwoont en aldus een gezin vormt. Tussen meerderjarige familieleden wordt echter nog slechts een beschermenswaardig gezinsleven aanvaard voor zover er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. De partner woont weliswaar nog in met haar familieleden, maar dit volstaat nog niet om een bijzondere band van afhankelijkheid met haar familieleden aan te tonen, te meer nu blijkt dat de partner samen met verzoeker een eigen gezin is gesticht. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn partner niet in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Aldus blijkt geen bijzondere band van afhankelijkheid tussen de partner en haar familie en al zeker blijkt niet dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij samen met verzoeker in zijn land van herkomst een gezinsleven opbouwt. Verzoeker brengt in dit verband alleszins geen noemenswaardige hinderpalen naar voor. Evenmin brengt verzoeker concrete elementen naar voor inzake de belangen van zijn minderjarig kind die maken dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in zijn land van herkomst. In dit verband moet ook worden benadrukt dat het kind nog zeer jong is, waardoor het voornamelijk is aangewezen op de zorg van zijn ouders, ongeacht het land waar zij verblijven. Gelet op de nog bijzonder jonge leeftijd van het kind kan ook worden aangenomen dat dit kind zich relatief gemakkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Alleszins kan verzoeker in de gegeven omstandigheden niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het bestreden bevel een noodzakelijke scheiding van zijn partner en kind tot doel of gevolg heeft. Hooguit wordt hij tijdelijk gescheiden van zijn partner en kind, ingevolge zijn gedwongen verwijdering en in afwachting dat de nodige schikkingen kunnen worden getroffen opdat het gezinsleven kan worden verdergezet in zijn land van herkomst. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een dergelijke tijdelijke scheiding problematisch is of onnodig lang zou moeten duren.

Verder betrok verweerder in zijn belangenafweging de vaststelling dat verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde schaden. Dit wordt door verzoeker op geen enkele wijze betwist. Verzoeker heeft zich op 11 augustus 2023 schuldig gemaakt aan feiten van gebruiksdiefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en poging tot diefstal onder verzwarende omstandigheden en werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 5 jaar uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorlopige hechtenis. Deze strafrechtelijke kwalificatie en de opgelegde strafmaat wijzen wel degelijk ook op een zekere ernst van de gepleegde feiten, hoewel de resterende straf met uitstel werd opgelegd. Verzoeker moet hebben beseft dat dit zijn beoogde gezinsleven in België kon hypothekeren.

Verzoeker betoogt nog dat er niet langer sprake is van een actueel en reëel gevaar voor de openbare orde. Zelfs daargelaten de vraag naar het actueel gevaar dat van verzoeker nog uitgaat voor de openbare orde, stelt de Raad echter vast dat de hiervoor besproken motieven van de belangenafweging reeds ruim volstaan om vast te stellen dat geen sprake is van de uitzonderlijke omstandigheden die zijn vereist in de voorliggende situatie om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen vaststellen, dit is de situatie waarin het gezinsleven is tot stand gekomen tijdens het illegale of precaire verblijf van verzoeker. De Raad acht het daarom niet langer noodzakelijk om in te gaan op de vraag naar het actuele gevaar dat van verzoekers persoonlijke gedrag uitgaat voor de openbare orde.

Verzoeker heeft verder geen betoog ontwikkeld inzake enig privéleven dat hij zou hebben opgebouwd in België.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 3 van het EVRM voor zover hij gedwongen wordt gescheiden van zijn kind. Nu, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet blijkt dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat verzoeker definitief wordt gescheiden van zijn kind en moet worden aangenomen dat het gezinsleven kan worden verdergezet in zijn land van herkomst, blijkt evenmin een schending van dit verdragsartikel.

3.2.7. Rekening houdend met wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat het bestreden bevel steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding, dat de beoordeling kennelijk onredelijk is of dat zijn belangen hierin op disproportionele wijze zijn afgewezen ten opzichte van het algemene belang. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.8. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3.3. Onderzoek van het beroep wat betreft het inreisverbod

3.3.1. Wat de reikwijdte betreft van de geschonden geachte bepalingen en beginselen wordt verwezen naar de bespreking van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2. De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan dit is opgelegd. Zo wordt allereerst vastgesteld dat verzoeker zich bevindt in de beide toepassingsgevallen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin een inreisverbod gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, met name nu hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en hij bovendien een vroegere beslissing tot verwijdering, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 oktober 2023, niet heeft uitgevoerd. Onder verwijzing naar het vierde lid van voormelde wetsbepaling, wordt de duur van het inreisverbod vervolgens bepaald op 8 jaar, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker op 21 juni 2024 tot een gevangenisstraf van 14 maanden met uitstel voor 5 jaar uitgezonderd de reeds ondergane straf, voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens en met braak, inklimming of valse sleutels en van poging tot huisdiefstal. Hij wijst specifiek op het gewelddadig karakter van de feiten. Hij motiveert dat een inreisverbod voor 8 jaar proportioneel is in het licht van het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde en benadrukt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Hij geeft verder aan bij het bepalen van de duur rekening te hebben gehouden met verzoekers verklaringen dat hij een partner heeft in België en dat zij samen een kind hebben, geboren in 2024. Hij merkt op dat verzoeker weliswaar aangeeft voor zijn partner naar België te zijn gekomen, maar stelt vast dat hij hiertoe geen verblijfsaanvraag heeft ingediend. Hij motiveert dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en in het geval van verzoeker het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan zijn gezins- en persoonlijke belangen. In dit verband wordt ook vastgesteld dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en het niet kan worden verdergezet in verzoekers land van herkomst. Hij benadrukt dat zowel verzoeker als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op verzoekers precaire verblijfssituatie, en dat zij de Belgische Staat voor een voldongen feit plaatsen door tijdens verzoekers precaire verblijfssituatie een kind te verwekken. Ook merkt hij op dat verzoeker in zijn land van herkomst nog familieleden heeft die hem kunnen ondersteunen bij zijn re-integratie in dit land. Hij stelt ten slotte vast dat geen medische problemen blijken in hoofde van verzoeker. Verweerder acht een inreisverbod voor 8 jaar in overeenstemming met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een duur van 8 jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

3.3.3. De schending van de (overige) aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur wordt verder onderzocht in het licht van de toepassing in het bestreden inreisverbod van de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker weerlegt niet dat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, nu enerzijds hem geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en anderzijds hij het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 23 oktober 2023 niet uitvoerde. Elk van deze gronden kan op zich trouwens reeds volstaan voor het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker wordt verder een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling vereist dat er sprake is van een persoonlijk gedrag dat een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Gelet op het eerste lid van deze bepaling dient verder de duur van het inreisverbod steeds te worden vastgesteld rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval en moet deze evenredig zijn. Op basis van de gegeven motivering heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en heeft hij een inreisverbod voor 8 jaar proportioneel geacht in het licht van de redenen van openbare orde waarvan sprake en de individuele omstandigheden, waaronder verzoekers gezinsleven. Verzoekers kritiek richt zich in wezen tegen deze opgelegde duur van 8 jaar.

3.3.4. In eerste instantie betwist verzoeker dat hij actueel (nog) een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij betwist op zich zijn strafrechtelijke veroordeling van 21 juni 2024 niet, maar benadrukt dat het gevaar voor de openbare orde bij het opleggen van een inreisverbod nog actueel moet zijn. Hij voert aan dat hij schuldinzicht toont en dat hij om deze reden werd veroordeeld met uitstel. Hij betoogt dat het onmogelijk is om op basis van één veroordeling te besluiten tot het bestaan van recidivegevaar. Hij wijst op ingrijpende wijzigingen die zich intussen in zijn leven hebben voorgedaan, nu hij een gezin vormt met zijn partner en zij samen een kind hebben, geboren in augustus 2024. Hij stelt de verantwoordelijkheid voor zijn gezin te willen opnemen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/1, 23). Het past dus te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie verder: “49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken dertelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die dertelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C 554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”

Er kunnen dus naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, maar dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16).

In zoverre verzoeker betwist dat hij actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, kan de Raad hem allereerst niet volgen in zijn algemene stellingname dat het onmogelijk zou zijn om op basis van één veroordeling te besluiten tot het bestaan van een gevaar op recidive. Het moet wel degelijk mogelijk zijn voor het bestuur om – rekening houdend met alle relevante omstandigheden van de voorliggende zaak zoals de aard van de feiten, de ernst ervan, de gevolgen die dit met zich meebrengt, ... – een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vast te stellen, ook al is er slechts sprake van één veroordeling. In dit verband kan er ook op worden gewezen dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 11 juni 2015 in de zaak

C-554/13 (Z. Zh. en O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie) een strafrechtelijke veroordeling zelfs niet noodzakelijk heeft geacht voor het vaststellen van een (ernstige) bedreiging voor de openbare orde. In het kader van de beoordeling dienen volgens het Hof van Justitie wel alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken dertdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, in ogenschouw te worden genomen, waaronder de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan.

Verzoeker betoogt verder dat er, gelet op het schuldinzicht dat hij betoont, niet langer kan worden gesproken van een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde. Om aan te tonen dat hij schuldinzicht *“toont”*, verwijst hij naar het strafvonnis en de opgelegde straf met uitstel. Uit het strafvonnis, dat is opgenomen in het administratief dossier, blijkt echter niet dat de strafrechter een duidelijk schuldinzicht in hoofde van verzoeker heeft aanvaard noch blijkt hieruit dat het verleende uitstel van resterende gevangenisstraf specifiek was ingegeven doordat verzoeker blij gaf van een (oprecht) schuldinzicht. De strafrechter stelde wel vast dat de gepleegde feiten een ernstig onveiligheidsgevoel met zich meebrengen voor de slachtoffers en de gehele maatschappij en getuigen van een *“complete normvervaging”* in hoofde van verzoeker. Nog stelde de rechter vast dat verzoeker op 9 oktober 2023 de gunst van de vrijheid onder voorwaarden kreeg toegekend, maar vervolgens tot 3 keer toe een afspraak met zijn justitie-assistent annuleerde. Ook dit wijst niet op een duidelijk schuldinzicht of optimale medewerking met het gerecht. Verder vermeldde de strafrechter in zijn vonnis inderdaad dat verzoeker op de zitting spijt betuigde, maar stelde hij vervolgens eerder een *“schuldverschuivende ingesteldheid”* vast. Gelet op verzoekers blanco strafblad in België en waar hij meewerkte om de identiteit van de tweede beklagde mee te delen aan de politiediensten, legde hij de resterende gevangenisstraf met uitstel op. Hiermee gaf de strafrechter aan hem een *“serieuze kans”* te geven. Hiermee blijkt echter nog niet dat de strafrechter echt overtuigd was dat verzoeker een duidelijk en oprecht schuldinzicht had, zoals verzoeker thans tevergeefs tracht voor te houden. Dit blijkt evenmin uit de stukken in het administratief dossier. In een door verzoeker op 22 oktober 2024 ingediende aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slaagt hij er zelfs in om zonder meer te stellen dat hij *“geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde”*. Verzoeker kan alleszins niet dienstig aanvoeren dat onterecht geen rekening zou zijn gehouden met een door de strafrechter vastgesteld duidelijk en oprecht schuldinzicht.

Verzoeker overtuigt ook niet dat zijn gezinsleven afbreuk doet aan de vastgestelde ernstige bedreiging voor de openbare orde. Zo stelde verweerder in het inreisverbod vast dat verzoeker verklaarde naar België te zijn gekomen om een gezinsleven te leiden met zijn partner. Dit heeft hem er duidelijk niet van weerhouden om de ernstige feiten van (poging tot) diefstal met verzwarende omstandigheden te plegen waarvoor hij werd veroordeeld. Om de actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde te onderbouwen, heeft verweerder bovendien specifiek verwezen naar het gewelddadige karakter van de feiten in hoofde van verzoeker. Hiermee doelt hij op de gedane vaststellingen dat verzoeker inbrak in een woning en hierbij dreigend op zijn slachtoffer toestapte met een baseballbat wat ontegensprekelijk het slachtoffer heel veel schrik heeft aangejaagd. Dit wees volgens de strafrechter op een *“complete normvervaging”*. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt verder uit het gegeven dat de strafrechter verzoeker een kans heeft willen geven door de resterende straf met uitstel op te leggen, onder meer rekening houdend met zijn gezin waarbij zijn partner op dat ogenblik zwanger was van hun kind, nog niet dat hij in hoofde van verzoeker een duidelijk en oprecht schuldinzicht heeft kunnen vaststellen. Verweerder vermog trouwens op basis van de bij hem voorliggende feiten een eigen beoordeling te maken in het licht van wat hij op verblijfsrechtelijk vlak noodzakelijk acht voor de bescherming van het algemeen belang en de openbare orde. Zoals aangehaald, slaagde verzoeker er verder in oktober 2024 in om in zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder meer te stellen dat hij *“geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde”*, waarmee andermaal, ondanks zijn gezinsleven met partner en kind, geen oprecht schuldinzicht blijkt, noch de nodige verantwoordelijkheidszin.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat uit zijn gedrag een ernstige bedreiging voor de openbare orde blijkt die rechtvaardigt dat een inreisverbod voor meer dan 5 jaar, met name 8 jaar, wordt opgelegd.

3.3.5. Verzoeker beroept zich vervolgens op de bescherming van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van zijn kind om in de nabijheid van zijn beide ouders op te groeien. Hij betoogt dat een inreisverbod voor 8 jaar maakt dat het kind geen band met zijn vader kan uitbouwen, wat risico's op een hechtingsstoornis en latere psychische problemen met zich meebrengt. Zelfs een tijdelijke scheiding is volgens hem niet aangewezen in het licht van het hoger belang van zijn kind. Hij betwist verder dat het gezinsleven elders kan worden uitgebouwd, waarvoor hij wijst op het duurzame verblijf dat zijn partner heeft in België en het gegeven dat zij samenwoont met haar familieleden. Er is volgens hem sprake van een *“groot-kerngezin”*. Minstens is verzoeker van mening dat de duur van het inreisverbod disproportioneel is, nu het een eenmalige veroordeling betreft tot een straf van 14 maanden die met uitstel is opgelegd. Aldus, zo stelt hij, heeft de strafrechter aangegeven dat hij nog een kans verdient, onder meer na inschatting van het recidivegevaar. Hij betoogt ten slotte dat verweerder heeft nagelaten om in het inreisverbod het begrip *“hoger belang van het*

kind” een wetenschappelijk onderbouwde inhoud te geven. Hij geeft aan dat verweerder in elke beslissing die kinderen aangaat de gehanteerde wettelijke bronnen over de ontwikkeling van kinderen zou moeten vermelden. Aldus blijkt volgens hem geen correct onderbouwde belangenafweging.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt in eerste instantie verwezen naar de bespreking ter zake wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Hieruit blijkt reeds duidelijk dat verzoeker en zijn partner vanaf het begin van hun relatie, gelet op verzoekers precaire verblijfssituatie, geen enkele verwachting konden hebben dat zij in België een gezinsleven konden uitbouwen. Er moet ook worden vastgesteld dat verzoekers kind werd verwekt op een ogenblik dat hem op 23 oktober 2023 reeds een eerste keer een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd, wat eens te meer maakt dat verzoeker en zijn partner op dat ogenblik wisten dat in de eerstkomende jaren een gezinsleven niet mogelijk zou zijn in België. In de gegeven omstandigheden kan verweerder enkel worden bijgetreden in zijn standpunt dat hij door verzoeker en zijn partner voor een *“voldongen feit”* wordt geplaatst. In deze omstandigheden kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld. In dit verband wordt ook herhaald dat het (hoger) belang van het kind niet absoluut is en ook het EHRM reeds duidelijk heeft geoordeeld dat het niet kan worden gebruikt als *“troefkaart”* die maakt dat het gezinsleven in alle gevallen door de lidstaten mogelijk moet worden gemaakt waar de betrokken gezinsleden dit wensen (zie o.m. EHRM 8 maart 2016, I.A.A. e.a. / het Verenigd Koninkrijk, § 46).

Zoals evenzeer reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het bestreden bevel toont verzoeker geen concrete en noemenswaardige hinderpalen aan die verhinderen dat het gezinsleven buiten België, bv. in zijn land van herkomst, worden verdergezet, noch in hoefde van zijn partner noch op grond van het hoger belang van het kind. De Raad verwijst hiervoor naar zijn eerdere beoordeling. In het verlengde van deze vaststelling toont verzoeker dan ook niet aan dat het bestreden inreisverbod een noodzakelijke scheiding tot gevolg heeft van het kind van zijn vader. Het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en kind kan immers buiten België worden verdergezet, waar het kind in de nabijheid van zijn beide ouders kan opgroeien. Indien het gezinsleven wordt verdergezet in verzoekers land van herkomst, kan het kind ook verzoekers familie van dichtbij leren kennen en deze kunnen helpen opdat verzoeker en zijn gezin hun draai vinden in dit land. Nu niet blijkt dat verzoekers partner en kind hem niet op korte termijn kunnen vervoegen in zijn land van herkomst blijkt ook niet dat er sprake is of hoeft te zijn van een langdurige scheiding die negatieve gevolgen heeft voor het gezinsleven of het hoger belang van het kind.

Verzoeker kan trouwens ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder zijn beoordeling van het hoger belang van het kind steevast zou moeten onderbouwen met wetenschappelijke bronnen. Bovendien heeft verweerder, met zijn beoordeling dat het gezinsleven kan worden verdergezet in verzoekers land van herkomst, op zich geen noodzakelijke of definitieve scheiding vooropgesteld tussen het kind en zijn beide ouders. Hij heeft vastgesteld dat het bestreden inreisverbod niet verhindert dat het gezinsleven elders kan worden vastgesteld, waardoor het kind verder in de nabijheid van zijn beide ouders kan opgroeien. Verzoeker geeft ook op geen enkele wijze aan dat de ontwikkeling van zijn kind in het gedrang zou komen indien het met zijn ouders in zijn land van herkomst moet opgroeien, waardoor ook niet valt in te zien dat ter zake enige wetenschappelijke onderbouwing zich opdrong. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling inzake het hoger belang van het kind op enig punt onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Op termijn kan verzoeker ook steeds op grond van zijn gezinsbelangen de opheffing of opschorting vragen van het inreisverbod, bv. indien hij kan aantonen dat hij in de periode waarvoor hem uitstel van straf werd gegeven geen nieuwe feiten heeft gepleegd, dit opdat hij opnieuw met zijn gezin in België zou kunnen verblijven.

Verzoeker acht de duur van het inreisverbod ten slotte disproportioneel, nu het een eenmalige veroordeling betreft tot een straf van 14 maanden die met uitstel is opgelegd. Aldus, zo stelt hij, heeft de strafrechter aangegeven dat hij nog een kans verdient, onder meer na inschatting van het recidivegevaar. Er werd echter reeds op gewezen dat het verweerder is toegestaan om een eigen beoordeling te maken van de bij hem voorliggende feiten in het licht van wat hij op verblijfsrechtelijk vlak noodzakelijk acht voor de bescherming van het algemene belang en de openbare orde. Verzoeker laat in dit verband na concreet in te gaan op de motivering van verweerder dat het gewelddadige karakter van de feiten maakt dat er volgens hem nog steeds een actuele en ernstige bedreiging blijkt voor de openbare orde. Hij haalt deze vaststelling niet onderuit. Gelet op het vastgestelde en niet-betwiste gewelddadige karakter waarmee de gepleegde feiten – die nog recent kunnen worden genoemd – gepaard gingen, acht de Raad het disproportioneel karakter van het inreisverbod voor acht jaar niet aangetoond.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat het opgelegde inreisverbod disproportioneel ingrijpt in zijn gezins- en persoonlijke belangen en in strijd is met artikel 8 van het EVRM of met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel.

3.3.5. Verzoeker heeft aldus evenmin een gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Het door verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS